

Revelația lui Iisus Hristos - Numărul doi

Nume de legământ

Jeff Pippenger

2023-08-10

Am inclus numeroase aspecte în articolele anterioare, în încercarea de a stabili de la început câteva repere de bază. Acum voi încerca să mă concentrez mai îndeaproape asupra subiectului în discuție. Vă mulțumesc pentru răbdare.

Încă de la început, Dumnezeu a căutat să sporească înțelegerea noastră cu privire la cine este și ce este El. În această lucrare, El a întrebuițat mai multe mijloace pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă ceea ce a fost revelat despre El, iar unul dintre aceste mijloace este întrebuițarea de către El a „numelor”, atât a numeroaselor nume atribuite lui Dumnezeu în Scripturi, cât și a numelor date reprezentanților Săi aleși. El alege reprezentanți ai răului și ai binelui.

El a folosit, de asemenea, schimbările dispensaționale ale poporului Său ales al legământului pentru a spori treptat, de-a lungul istoriei, înțelegerea caracterului Său. Prin urmare, istoriile schimbărilor dispensaționale ale legământului, în felurite chipuri, mărturisesc, de asemenea, despre amplificarea adevărului privitor la caracterul și natura Sa.

Dacă abordăm capitolul întâi al Apocalipsei ca pe o introducere și o cheie pentru capitolele următoare, descoperim în capitolul de început anumite adevăruri care influențează restul cărții. Unul dintre aceste adevăruri privește cine este Isus Hristos, și nu doar faptul că El este Alfa și Omega. Dacă în capitolul întâi al Apocalipsei este expus un adevăr, el constituie, în mod cert, un adevăr prezent de încercare pentru generația finală, această generație finală fiind „generația aleasă” identificată de Petru.

Unul dintre atributele caracterului lui Hristos pe care le-am cercetat constă în faptul că Hristos identifică începutul de la sfârșit. Vremea când Hristos a confirmat legământul cu mulți pentru o săptămână reprezintă o schimbare dispensațională a legământului de la Israelul literal la Israelul spiritual. Schimbările dispensaționale care sunt identificate în Scripturi — toate vorbind despre sporirea cunoașterii cu privire la caracterul și ființa lui Hristos — au fost: Avram, Isaac, Iacov, Iosif, Moise, Hristos, William Miller și cei o sută patruzeci și patru de mii. Mai există o altă linie de schimbări dispensaționale, suprapusă peste aceea, care identifică șapte dispensații ale bisericii lui Dumnezeu, reprezentate de cele șapte biserici din Apocalipsa, capitolele doi și trei, dar pe acelea nu le vom aborda încă. A avut loc o schimbare dispensațională în cazul lui Adam și Eva, reprezentată de înainte de căderea lor și după căderea lor, și, desigur, o schimbare de dispensații de la înainte de potop la după potop, în vremea lui Noe. Toate aceste linii contribuie la lumina cu care avem de-a face, dar acum ne concentrăm asupra poporului ales.

Când Hristos Și-a început slujirea Sa, la începutul săptămânii legământului, a fost botezat.

Iar Isus, după ce a fost botezat, a ieșit îndată din apă; și iată, cerurile i s-au deschis, și a văzut Duhul lui Dumnezeu coborându-Se ca un porumbel și așezându-Se peste El. Și iată, un glas din cer, care zicea: Acesta este Fiul Meu preaiubit, în Care Îmi găsesc plăcerea. Matei 3:16, 17.

Cele dintâi cuvinte ale lui Dumnezeu, când Isus a ieșit din apă, marcând astfel începutul săptămânii legământului, au fost declarația Tatălui că Isus era Fiul lui Dumnezeu. Dacă înțelegem "regula primei menționări", acel fapt este puternic. Dacă nu, atunci nu în aceeași măsură.

La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul. Iar pământul era netocmit și gol; și întuneric era peste fața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor. Geneza 1:1, 2.

Ca în Geneza, în ceremonia ungerii sunt identificate trei Persoane ale Dumnezeirii.

Adevărul că Isus era Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David și Fiul Omului i-a tulburat în mod regulat pe cărturari și pe farisei de-a lungul următorilor trei ani și jumătate. La botezul Său, în mod profetic, Isus a devenit Isus Hristos. Când a fost botezat, El a devenit „Hristosul”, care înseamnă „Unsul” și este termenul „Mesia” în limba ebraică. Și, desigur, evreii așteptau un Mesia și știau că El avea să fie Fiul lui David. Când a fost „uns” pentru a inaugura cei mai sfinți trei ani și jumătate din istoria pământului, El L-a văzut pe Duhul Sfânt pogorându-Se și a auzit glasul Tatălui Său.

A fost o ceremonie de ungere foarte profundă, în cadrul căreia mesajul proclamat despre El și lucrarea Sa era că „El era Fiul lui Dumnezeu”. Și mai tulburător pentru evrei nu era doar faptul că El era Fiul lui Dumnezeu, ci faptul că El afirma că, în calitate de Fiul lui Dumnezeu, era de fapt Dumnezeu. Evreii nu puteau niciodată admite ceea ce ei înțelegeau a fi o asemenea pretenție blasfemiatoare! Dilema pentru evrei este dilema lui Avraam — căci Avraam era părintele evreilor, părintele legământului și, de asemenea, simbolul credinței cerute pentru a respecta termenii legământului.

Exemplul lui Avraam privitor la credința necesară pentru a intra într-o relație de legământ cu Dumnezeu presupune ca credința ta să fie pusă la încercare. Încercarea lui Avraam, care avea să dovedească dacă credința lui era reală sau doar prezumție, se întemeia pe arătarea faptului că el va urma cuvântul lui Dumnezeu — chiar dacă părea să contrazică cuvântul său anterior. Avraam știa că jertfa umană era crimă și că ea reprezenta practicile idolatre ale popoarelor idolatre în mijlocul cărora trăia atunci. Cărturarii și fariseii știau încă de la începutul istoriei lor de legământ că Dumnezeu este un singur Dumnezeu și știau, de asemenea, că Isus pretindea că este un al doilea Dumnezeu. Ei erau supuși încercării lor finale.

Ascultă, Israele: Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn. Deuteronom 6:4.

În relatarea istorică în care Moise a consemnat versetul anterior, Dumnezeu îi spusese deja lui Moise că, de atunci înainte, El avea să fie cunoscut drept Iehova. Nu mai era doar Domnul Dumnezeu Atotputernic, ci, de atunci înainte, avea să fie cunoscut ca Iehova. Chiar în aceeași relatare în care El amplifică și mai mult înțelegerea caracterului Său, așa cum este reprezentat prin Numele Sale, El îi face totodată cunoscut Israelului din vechime, în mod categoric, că Dumnezeu este un singur Dumnezeu. Ce trebuiau să gândească iudeii din vremea lui Hristos?

Mai târziu, în slujirea Sa, când aceasta a atins punctul culminant odată cu Intrarea Triumfală în Ierusalim, iudeii au fost din nou uluiți că Isus îngăduie copiilor să-I cânte laude.

Iar mulțimile care mergeau înainte și cele care urmau strigau, zicând: Osana Fiului lui David; binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului; Osana întru cei de sus. Matei 21:9.

Partea din textul cântării care i-a înfuriat pe farisei era aceea care Îl identifica pe Isus drept Fiul lui David și care, de asemenea, identifica „Fiul lui David” ca fiind Numele Domnului. La începutul lucrării Sale, la intrarea Sa triumfală și, desigur, la cruce, controversa cuprinde o agitație cu privire la Numele lui Isus.

Atunci arhieriei iudeilor i-au zis lui Pilat: Nu scrie: «Împăratul iudeilor»; ci că el a zis: «Eu sunt Împăratul iudeilor». Ioan 19:21.

Desigur, ar fi fost, în esență, corect ca Pilat să fi schimbat inscripția astfel încât să spună: „Eu sunt, Împăratul iudeilor”, căci „Eu sunt” era Numele pe care Isus l-a afirmat despre Sine în mod repetat. Desigur, a aplica acea logică greșită pentru a schimba Cuvântul lui Dumnezeu, mai ales când este vorba de istoria crucii, este ceva ce oamenii nu ar face niciodată, nu-i așa? Isus era „Împăratul iudeilor”, dar El era și „Eu sunt”; așadar, afirmația „Eu sunt, Împăratul iudeilor” este, într-un sens, exactă, însă nu aceasta este ideea.

De la început, trecând prin mijloc, și până la sfârșitul celor trei ani și jumătate, Numele Său a fost pricină de tulburare. Sunt multe lucruri de înțeles cu privire la succesiunea numelor legământului, dar aici doresc să arăt că a existat o zguduire la sfârșitul Israelului din vechime, în biserica iudaică, care avea de-a face cu Numele lui Hristos. Ca Fiul lui David, El posedea legitimitatea de a fi Mesia; ca Fiul lui Dumnezeu (în sensul de a fi și Dumnezeu), iar ca Fiul Omului, Isus a constituit o încercare covârșitoare pentru poporul ales. Cum putea acest om să pretindă că este Dumnezeu și totodată Fiul lui Dumnezeu, când Moise, la începutul istoriei legământului lor, fusese atât de explicit cu privire la faptul că Dumnezeu este unul singur?

Totuși acesta a fost scopul umblării lui Hristos printre oameni. Dumnezeu era în El, împăcându-i pe oameni cu Sine, și o făcea îngăduindu-le oamenilor să-L vadă pe Isus, care a învățat limpede și direct că, dacă L-ați văzut pe El — L-ați văzut pe Tatăl. Această istorie reprezintă sfârșitul Israelului literal ca popor ales al lui Dumnezeu, iar la început a existat o controversă pronunțată cu privire la cine este și ce este Dumnezeu.

Și Faraon a zis: Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu-L cunosc pe Domnul, nici nu voi lăsa pe Israel să plece. Exodul 5:2.

Faraonul exprimă nu doar simbolul sfidării atee împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, ci și înțelegerea egipteană cu privire la Dumnezeu lui Avraam. Iar în mod repetat Domnul a spus că faptele Sale minunate în Egipt au fost menite pentru ca omenirea să cunoască cine este El. Istoria începutului Israelului literal, ca popor ales al lui Dumnezeu, tipifică sfârșitul.

În ambele istorii se constată o lipsă de înțelegere cu privire la cine și ce este Dumnezeu, lipsă legată de diferitele Sale nume; dar, mai important pentru noi, este faptul că relatarea despre

Hristos, la încheierea statutului lui Israel ca popor ales, identifică faptul că un motiv principal pentru care iudeii s-au poticnit în a-L primi pe Mesia a fost că ei știau că, la începutul istoriei legământului lor, Cuvântul lui Dumnezeu afirma că Dumnezeu este unul singur. Ce dilemă!

Iar după aceea n-au mai îndrăznit să-i pună nicio întrebare. Iar el le-a zis: Cum zic ei că Hristos este fiul lui David? Și David însuși zice în Cartea Psalmilor: Domnul a zis Domnului meu: "Șezi la dreapta mea, până ce voi pune pe vrăjmașii tăi așternut al picioarelor tale." Așadar, David îl numește Domn; cum este atunci el fiul lui? Luca 20:40-44.

Aceasta este ultima sesiune de întrebări și răspunsuri pentru iudei, căci după acea interacțiune „nu au mai îndrăznit să-I adreseze nicio întrebare”. El tocmai răspunsese la ultima întrebare a lucrării Sale pentru casa pierdută (și există întotdeauna o casă pierdută în narațiunea profetică), iar apoi ridică subiectul Numelui Său ca „Fiul lui David” și, prin urmare, ca Mesia. De-a lungul celor trei ani și jumătate, controversa cuprinde diferitele Sale nume, care Îi reprezintă caracterul și natura. Numele Său este abordat la început, la botezul Său, iar apoi în ultima Sa interacțiune cu casa pierdută, în cadrul intrării triumfale și la cruce, printre alte pasaje din evangheliile.

Fariseii se strânseseră împrejurul lui Isus, pe când El răspundea întrebării cărturarului. Apoi, întorcându-Se, le-a pus o întrebare: „Ce credeți despre Hristos? Al cui Fiu este El?” Această întrebare era menită să le pună la probă credința cu privire la Mesia — să arate dacă Îl socoteau doar un om sau pe Fiul lui Dumnezeu. Un cor de glasuri a răspuns: „Fiul lui David.” Acesta era titlul pe care profeția i-l dăduse lui Mesia. Când Isus Și-a revelat divinitatea prin mărețele Sale minuni, când i-a vindecat pe bolnavi și i-a înviat pe morți, oamenii se întrebau între ei: „Nu este Acesta Fiul lui David?” Femeia siro-feniciană, orbul Bartimeu și mulți alții I-au strigat către El după ajutor: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David.” Matei 15:22. Pe când intra călare în Ierusalim, El fusese întâmpinat cu strigătul de bucurie: „Osana Fiului lui David: Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului.” Matei 21:9. Iar copilașii din templu, în ziua aceea, au făcut să răsună din nou aceeași aclamație bucurioasă. Dar mulți dintre cei care Îl numeau pe Isus Fiul lui David nu-I recunoșteau divinitatea. Ei nu înțelegeau că Fiul lui David era și Fiul lui Dumnezeu.

Ca răspuns la afirmația că Hristos era Fiul lui David, Isus a spus: „Cum atunci David, în Duhul [Duhul Inspirației de la Dumnezeu], Îl numește Domn, zicând: «Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale»? Deci, dacă David Îl numește Domn, cum Îi este El fiu?” Și nimeni nu a fost în stare să-I răspundă măcar cu un cuvânt, nici nu a mai îndrăznit cineva, din ziua aceea înainte, să-I mai pună întrebări. Dorința veacurilor, 609.

Ungerea Lui ca Mesia și ultima Sa interacțiune cu cei pe care venise să-i mântuiască au fost legate de dumnezeirea Sa, de simbolismul Numelor Sale și, desigur, de regula primei mențiuni. Isus își încheie lucrarea directă pentru evrei folosind istoria lui David cel istoric pentru a învăța despre David cel spiritual. De ce ar comenta David asupra momentului în care Domnul îi spune Domnului să se așeze pe tron împreună cu El? Pentru că regele David de la început îl reprezintă pe regele David cel spiritual de la sfârșit. Singura modalitate de a înțelege corect afirmația finală a lui Isus adresată casei pierdute era aceea de a putea aplica regula primei mențiuni, lucru care nu poate fi

făcut dacă nu cunoști regula.

Declarația Sa finală adresată casei pierdute necesita înțelegerea regulii primei mențiuni pentru a fi înțeleasă. Isus i-a folosit pe David și pe Fiul lui David pentru a prezenta adevărul casei pierdute în declarația Sa finală. La urma urmei, ei fuseseră casa lui David. Prin urmare, Isus a luat pe tatăl (David) și l-a întors către (Fiul lui David), iar pe fiul (al lui David) l-a întors către tatăl său (David). El a întors pe tatăl către copil, așa cum este profetizat că va face mesajul lui Ilie în „zilele de pe urmă”. Acesta a fost mesajul Său final adresat Israelului antic, literal, și era un mesaj al lui Ilie, căci se întemeia pe regula primei mențiuni. Prin urmare, regula primei mențiuni confirmă, de asemenea, mesajul lui Isus drept un mesaj al lui Ilie, în temeiul regulii înseși. Regula primei mențiuni cere ca, dacă mesajul lui Ilie al lui Ioan Botezătorul a fost prima parte a ultimului mesaj de avertizare adresat casei pierdute a lui Israel, atunci și mesajul final care le-a fost dat să fie tot mesajul lui Ilie. Și așa a fost...

Spunând toate acestea, aș extrage acum din ele un punct, întemeiat pe regula primei mențiuni — Alfa și Omega. La începutul Israelului antic a existat o controversă privitoare la înțelegerea a cine și ce este Dumnezeu, care a tipificat aceeași controversă de la sfârșitul Israelului antic. La sfârșitul Israelului antic, lucrarea lui Hristos a inclus învățarea casei pierdute a lui Israel cu privire la cine și ce este Dumnezeu. În istoria sfârșitului a existat o împotrivire față de Hristos, întemeiată pe un adevăr original stabilit la început. Israelul spiritual modern va poseda aceleași trăsături profetice în istoria sa.

La începutul adventismului, istoricii ne informează că milleriții proveneau în principal din două confesiuni creștine: cea metodistă și Conexiunea Creștină. Învățăturile fundamentale ale metodismului erau întemeiate pe trăirea corectă a vieții creștine. Aveau „metoda”. Învățătura fundamentală a Conexiunii Creștine ar putea fi rezumată drept o opoziție față de doctrina catolică a Trinității.

În măsura în care au ajuns cercetările mele, aproape întreaga conducere a milleriților a aderat la acea doctrină a mișcării Christian Connection. Există numeroase ramuri ale Mișcării de Reformă Adventistă de Ziua a Șaptea (SDARM) care încă aderă la înțelegerea milleritică originală a "antitrinitarismului" și o promovează. O dilemă (și o sursă actuală de controversă) pentru cei care păstrează înțelegerea pionierilor a fost și va rămâne întotdeauna: cum să răspundă numeroaselor și variatelor pasaje în care Sora White se opune în mod direct poziției doctrinare la care ei aderă și pe care o promovează?

Mi s-a poruncit să spun: Concepțiile celor care sunt în căutarea unor idei științifice avansate nu sunt demne de încredere. Se fac asemenea reprezentări: „Tatăl este ca lumina nevăzută; Fiul este ca lumina întrupată; Duhul este lumina revărsată pretutindeni.” „Tatăl este ca roua, abur invizibil; Fiul este ca roua adunată în chip frumos; Duhul este ca căzută asupra sediului vieții.” O altă reprezentare: „Tatăl este ca aburul invizibil; Fiul este ca norul plumburiu; Duhul este ploaia căzută și care lucrează cu putere înviorătoare.”

Toate aceste reprezentări spiritiste nu sunt decât nimicnicie. Sunt imperfecte, neadevărate. Ele slăbesc și micșorează Maiestatea căreia nicio asemănare pământească nu i se poate compara.

Dumnezeu nu poate fi comparat cu lucrurile făcute de mâinile Sale. Acestea sunt simple lucruri pământești, care suferă sub blestemul lui Dumnezeu din pricina păcatelor omului. Tatăl nu poate fi descris prin lucrurile pământești. Tatăl este toată plinătatea Dumnezeirii trupește și este nevăzut ochiului muritor.

Fiul este toată plinătatea Dumnezeirii manifestată. Cuvântul lui Dumnezeu Îl declară a fi „întipărirea Ființei Sale”. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Aici se arată personalitatea Tatălui.

Mângâietorul pe care Hristos a făgăduit să-L trimită după ce S-a înălțat la cer este Duhul în toată plinătatea Dumnezeirii, care face cunoscută puterea harului divin tuturor celor care Îl primesc și cred în Hristos ca Mântuitor personal. Există trei Persoane vii ale trioului ceresc; în numele acestor trei mari puteri — Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt — cei care Îl primesc pe Hristos prin credință vie sunt botezați, iar aceste puteri vor coopera cu supușii ascultători ai cerului în eforturile lor de a trăi viața cea nouă în Hristos. Mărturii Speciale, Seria B, numărul 7, 62, 63.

Pasajul identifică „sentimentele aceloră” care îi defineau pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul drept „lucruri ale pământului”. Apoi ea spune: „Tatăl nu poate fi descris prin lucrurile pământului.” Observați două aspecte pe care le subliniază, deși unul ar putea părea o contradicție. Ea identifică o descriere falsă a Dumnezeirii care susține existența a trei dumnezei, ca să spunem așa. Este o descriere falsă a Dumnezeirii, dar ea nu face niciun comentariu despre faptul că definiția falsă a Dumnezeirii este, de asemenea, incorectă pentru că are un număr greșit de dumnezei în Dumnezeire.

Observați, de asemenea, că ea afirmă că lucrurile pământului nu pot fi folosite pentru a-L descrie pe Tatăl. Chiar prin acea afirmație, ea însăși folosește lucrurile pământului. Oamenii sunt cei care au copii, mame, tați, mătuși și verișori. Iar Isus ne spune că nu va mai fi căsătorie în cer, în pământul făcut nou, căci vom fi ca îngerii. Nu există îngeri-băieți și îngeri-fete. Termenii utilizați de ființele umane pentru a-și defini relațiile unii cu alții au fost întrebuițați de Dumnezeu pentru a ne învăța despre natura și caracterul Său, însă chiar și „lucrurile pământului” pe care inspirația le-a folosit pentru a-i instrui pe oameni cu privire la caracterul și natura lui Dumnezeu sunt imperfecte.

Ni s-a adus la cunoștință că: „Există trei Persoane vii ale trioului ceresc” ... „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.” Este o urâciune să atribuim acestor trei Persoane simțăminte spiritiste pământești, dar nu este o urâciune să atribuim definiției biblice a Dumnezeirii „numele acestor trei mari puteri”.

Prorocița spune că „numele” celor trei mari puteri care alcătuiesc Dumnezeirea este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Ca în cazul oricărui adevăr biblic, când este așezat rând după rând, mărturia deplină trebuie să cuprindă fiecare reper care a fost descoperit. Mărturiile prorocilor trebuie combinate. Daniel Îi dă lui Hristos numele de Palmoni (între alte nume, dar acesta este doar un exemplu). Ioan Îl numește Alfa și Omega, iar Moise Îl numește Iehova. Potrivit lui Ellen White, numele Său este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Satana . . . strecoară neîncetat falsul—pentru a abate de la adevăr. Însăși înșelăciunea cea din urmă a Satanei va fi să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. 'Unde nu este vedenie,

poporul piere' (Proverbe 29:18). Satana va lucra în mod ingenios, în feluri diferite și prin diferite mijloace, pentru a zdruncina încrederea poporului de rămășiță al lui Dumnezeu în adevărata mărturie.

Se va aprinde o ură satanică împotriva Mărturiilor. Lucrarea lui Satana va fi să zdruncine credința bisericilor în ele, din acest motiv: Satana nu poate avea o cale atât de netedă pentru a introduce înșelăciunile sale și a înlănțui sufletele în amăgirile sale, dacă avertizările, muștrările și sfaturile Duhului lui Dumnezeu sunt luate aminte. Mesaje alese, cartea 1, 48.

O observație succintă, tangențială, din acest pasaj. Ioan a fost exilat pe Patmos din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus. Există două audiențe țintă pentru solia celui de-al treilea înger: cei din afara Adventismului și cei din cadrul Adventismului. Ioan reprezintă un adventist care nu este doar persecutat de lume din cauza ascultării lui de Biblie, ci este persecutat și pentru ascultarea lui de scrierile Spiritului Profetic. Persecuția îndreptată împotriva Spiritului Profetic vine din interior, nu din afară.

La începuturile Israelului antic, după patru sute de ani în Egipt, cei care aveau să fie poporul ales al legământului nu mai păzeau Sabatul. Nu cunoșteau nici caracterul, nici natura lui Hristos. Persistau în neînțelegeri despre Dumnezeu pe care și le-au însușit în timpul robiei. Cele zece plăgi; izbăvirea prin Marea Roșie; mana cerească; sanctuarul și toate uneltele lui; ceremoniile sacre; curtea, Locul Sfânt și Sfânta Sfintelor; legea lui Dumnezeu; Stânca care îi însoțea; apa care a ieșit din Stânca care îi însoțea și chiar șarpele pe prăjină toate erau menite să sporească cunoașterea lui Dumnezeu în poporul Său ales. A fost o educație progresivă. Acea educație progresivă a continuat până când cărturarii "nu îndrăzneau să-I mai pună întrebări", iar El a identificat atunci chiar ultimul subiect pe care ei aveau să-l mai discute în mod deschis cu El, și acesta privea numele lui David și cine și ce este Hristos.

La începuturile Israelului spiritual modern, după 1260 de ani în Babilonul spiritual, cei care urmau să fie poporul ales al legământului nu mai păzeau Sabatul. Nu cunoșteau nici caracterul, nici natura lui Hristos. Persistau în concepții greșite despre Dumnezeu pe care și le însușiseră în timpul robiei. Istoria adventismului, cu toate reperatele, apostaziile, compromisurile și luptele sale interne, a ajuns la un punct în anii 1880, când a fost publicată *The Desire of Ages*. În acea carte, la pagina 671, este consacrată o înțelegere a Dumnezeirii care s-a dezvoltat cu mult dincolo de înțelegerea provenită din secolul al XVIII-lea.

Israelul antic a avut, spre încheierea sa, o controversă, provocată de o înțelegere limitată a Dumnezeirii, întemeiată pe o concepție din istoria lor timpurie. Mărturia lui Iisus spune că, fie Tatăl, fie Fiul, fie Duhul Sfânt, toți sunt "plinătatea Dumnezeirii trupește" (Coloseni 2:9). Mărturia biblică spune: "Ascultă, Israele: Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn" (Deuteronom 6:4).

Israelul modern susține o varietate de idei despre Dumnezeire, iar numai una este corectă. La încheierea istoriei Israelului modern, Dumnezeu va încheia lucrarea de descoperire a caracterului Său, în sensul că o va împlini câtă vreme timpul de har încă mai dăinuie. Așa a procedat El cu iudeii, și El nu Se schimbă niciodată. Este cert că vom continua să creștem în înțelegerea naturii și

a caracterului lui Dumnezeu de-a lungul veșniciei, dar a existat o linie profetică deliberată a adevărului, care demonstrează eforturile lui Dumnezeu de a-Și educa poporul cu privire la Sine, iar acea istorie face parte din educația pe care El urmărește să o ofere acum, iar informațiile aflate în cuvântul profetic cu privire la acel proces educativ indică o încheiere a discuției care corespunde închiderii timpului de har.

Hristos este Fiul lui Dumnezeu preexistent și autoexistent.... Vorbind despre preexistența Sa, Hristos poartă mintea înapoi prin veacuri fără de număr. El ne asigură că nu a existat niciodată un timp în care El să nu se fi aflat în strânsă comuniune cu Dumnezeu cel veșnic. Cel a cărui voce o ascultau atunci iudeii fusese cu Dumnezeu ca unul crescut alături de El. Signs of the Times, 29 august 1900.

El era deopotrivă cu Dumnezeu, infinit și atotputernic.... El este Fiul veșnic, autoexistent.

Deși Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre umanitatea lui Hristos când Se afla pe acest pământ, vorbește de asemenea în mod hotărât despre preexistența Sa. Cuvântul a existat ca ființă divină, chiar ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu, în comuniune și în unitate cu Tatăl Său. Din veșnicie El a fost mijlocitorul legământului, Acela în care toate națiunile pământului, deopotrivă iudei și neamuri, dacă Îl primeau, aveau să fie binecuvântate. "Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu." Înainte ca oamenii sau îngerii să fie creați, Cuvântul era cu Dumnezeu și era Dumnezeu. Review and Herald, 5 aprilie 1906.

În acel pasaj, ea citează din chiar primele cuvinte ale lui Ioan.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; fără El, nimic din ceea ce a fost făcut nu a fost făcut. Ioan 1:1-3.

La început erau cel puțin doi Dumnezei, căci Ioan tocmai a spus: „Cuvântul era Dumnezeu și era cu Dumnezeu.” În primul verset din Geneza, cuvântul ebraic „Elohim” este tradus ca „Dumnezeu”. Adesea, în Cuvântul lui Dumnezeu, „Elohim” apare într-o structură gramaticală care indică un Dumnezeu singular, dar, cu toate acestea, este un plural. Ioan înlătură posibilitatea de a înțelege „Elohim” din verset ca referindu-se la un Dumnezeu singular, prin a doua sa mărturie cu privire la subiect. Mărturia lui stabilește cel puțin doi Dumnezei.

Mai tulburător pentru antitrinitarienii care pretind că susțin Spiritul Profetic este faptul că, la început, „Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.” Este „Duhul” care Se mișca pe deasupra apelor Tatăl sau Fiul, ori era El a treia Persoană a trioului ceresc, așa cum Îl numește Sora White? Primele trei versete din Evanghelia lui Ioan sunt urmate de următoarele cuvinte.

În el era viața; și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric; și întunericul nu a cuprins-o. Ioan 1:4, 5.

Referirea la lumină și întuneric este în deplină concordanță cu începutul Genezei, care spune.

Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Geneza 1:3, 4.

Ne vom întoarce în curând la aceste două pasaje paralele despre lumină, care constituie tema în relatarea creației ce urmează introducerii Dumnezeirii. La început, primul adevăr abordat este alcătuirea sau natura Dumnezeirii. Dar pasajul nu se încheie decât la capitolul doi, versetul trei, unde constatăm că ultimele trei cuvinte din relatarea creației încep cu cele trei litere ebraice care, împreună, alcătuiesc cuvântul tradus prin „adevăr”.

Relatarea creației începe prin a prezenta Dumnezeirea, apoi înfățișează puterea creatoare a cuvântului Său, iar pasajul se încheie cu o semnătură divină care reprezintă adevărul, mesajul celui de-al treilea înger și Numele lui Dumnezeu, reprezentat prin Alfa și Omega.

Iar în ziua a șaptea Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o: pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa, pe care Dumnezeu a creat-o și a făcut-o. Geneza 2:2, 3.

Concluzia primelor adevăruri învățate din Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă punctul culminant al pasajului. Acesta se încheie cu cele trei cuvinte „Dumnezeu”, „a creat” și „a făcut”, evidențiind astfel începutul pasajului, dar, la fel de important, subliniind Sabatul zilei a șaptea. Sabatul, desigur, este simbolul creațiunii și semnul dintre Dumnezeu și poporul Său ales. „Adevărul” este reprezentat în cele trei litere inițiale ale fiecăruia dintre acele ultime trei cuvinte ale creațiunii. Mărturia accentuează cât de semnificativ și important este adevărul despre Sabat, dar la fel de profund este faptul că acele trei litere reprezintă, de asemenea, cele trei etape ale soliilor primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Astfel, chiar în primul pasaj al Bibliei, Sabatul, ca semn al puterii creatoare a lui Dumnezeu, este deopotrivă identificat drept punctul de probă la sfârșitul timpului. Ultima carte a Bibliei oferă un al treilea martor, pentru a însoți mărturia lui Ioan în Evanghelia sa.

Ioan către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har vouă și pace de la Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine; și de la cele șapte Duhuri care sunt înaintea scaunului Său de domnie; și de la Iisus Hristos, martorul credincios, întâiul născut dintre cei morți și Căpetenia împăraților pământului. Aceluia care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre cu însuși sângele Său, și ne-a făcut împărați și preoți lui Dumnezeu și Tatălui Său; a Lui să fie slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin. Iată, El vine cu norii; și orice ochi Îl va vedea, și cei care L-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui. Da, Amin. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotputernicul.

Eu, Ioan, fratele vostru și împreună-părtaş la necaz și la împărăție și la răbdarea lui Isus Hristos, mă aflu în insula numită Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos. Am fost în Duhul în ziua Domnului și am auzit în urma mea un glas puternic, ca de trâmbiță, care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; iar ceea ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira, și la Sardes, și la Filadelfia, și la Laodicea.” Apocalipsa 1:4-11.

Primele trei versete ale capitolului întâi din cartea Apocalipsei identifică ultimul mesaj de avertizare și modul în care acest mesaj este transmis de la Dumnezeu către omenire. De asemenea,

ele afirmă că este Apocalipsa lui Isus Hristos, marcând astfel o distincție între cartea Apocalipsei și cartea lui Daniel. Una este o profeție, cealaltă o revelație.

În Apocalipsa toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie. Aici se află complementul cărții lui Daniel. Una este o profeție; cealaltă, o revelație. Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea porțiune a profeției lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă. Îngerul a poruncit: «Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului.» Daniel 12:4. Faptele apostolilor, 585.

În Cartea Apocalipsei există linii profetice care trebuie recunoscute și reunite, linie după linie. Toate acele linii profetice se încheie în Cartea Apocalipsei, dar cartea care a fost pecetluită nu a fost Cartea Apocalipsei, și nici nu a fost pecetluită întreaga Carte a lui Daniel, ci ceea ce a fost pecetluit în Cartea lui Daniel a fost „acea parte a profeției lui Daniel referitoare la zilele din urmă”.

„Zilele de pe urmă” pot fi înțelese într-un sens general, dar a le înțelege ca cuvinte inspirate (ceea ce și sunt) impune să evaluăm, de asemenea, dacă expresia „zilele de pe urmă” are un simbolism profetic asociat. „Zilele de pe urmă” constituie o perioadă specifică a istoriei profetice, care are numeroase linii de susținere. Nădăjduiesc să prezint acea istorie în viitorul apropiat. Este, în mod specific, istoria de la 1798 până la închiderea timpului de probă. Un indiciu în acest sens este faptul că, în serviciul sanctuarului literal, exista o zi pe an care reprezenta judecata, și aceea era Ziua Ispășirii. Acea ceremonie literală preînchipuia ceea ce Sora White numește Ziua Ispășirii antitipică. Ziua Ispășirii profetică sau spirituală reprezintă „zilele de pe urmă” ale timpului de probă; ea reprezintă perioada judecății finale.

Profeția din Daniel care a fost pecetluită era alcătuită din două părți. A existat o profeție privitoare la zilele de pe urmă, pe care Milleriții au recunoscut-o, care anunța deschiderea judecății. Acel pasaj din Daniel este reprezentat de vedenia de la Râul Ulai din capitolele opt și nouă. Cealaltă profeție care a fost pecetluită în Daniel anunță închiderea judecății și sfârșitul Adventismului, și sfârșitul Statelor Unite, și sfârșitul lumii. Acea vedenie a fost reprezentată de Râul Hidechel.

„Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată în chip deosebit pentru aceste zile din urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele proorocite vor avea curând loc.” Testimonies to Ministers, 112, 113.

Vedenia de la Ulai a fost dezpecetluită în 1798 și se referă la sanctuarul lui Dumnezeu și la poporul Său. Vedenia de la Hidechel a fost dezpecetluită în 1989, când, așa cum este descris în Daniel unsprezece, versetul patruzeci, țările care reprezentau fosta Uniune Sovietică au fost măturate de către papalitate și de către Statele Unite, și se referă la vrăjmașii poporului lui Dumnezeu. Cele două vedenii funcționează asemenea celor șapte biserici și celor șapte peceti din cartea Apocalipsei. Una este istoria internă a bisericii, iar cealaltă este istoria externă a bisericii, și amândouă străbat întreaga perioadă și sunt "în mod special pentru" "aceste zile din urmă."

Totuși, deși ni se spune că Cartea Apocalipsei nu este cartea pecetluită, ni se spune totodată că ea este o carte pecetluită.

Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în zilele din urmă ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt bine definite, nu mistice și ininteligibile. În ea este reluată aceeași linie profetică precum în Daniel. Pe unele profeții, Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie acordată importanță acestora. Domnul nu repetă lucruri care nu au mare însemnătate.

Manuscript Releases, volumul 9, 8.

Cartea Apocalipsei este dezpecetluită deoarece profețiile din Daniel sunt dezpecetluite, iar chiar liniile profetice care au fost dezpecetluite în Daniel sunt aceleași linii care se găsesc în Apocalipsă. Ceea ce a fost pecetluit în cartea Apocalipsei a fost o porțiune a Apocalipsei privitoare în mod deosebit la poporul lui Dumnezeu din „zilele de pe urmă”. Când Sora White a scris această afirmație, „cele șapte tunete” erau, la momentul scrierii, pecetluite, astfel că ea a scris că „este o carte pecetluită”. Ea a mai spus că cartea lui Daniel era „cartea care a fost pecetluită”, la timpul trecut. Pentru ea, aceasta fusese dezpecetluită în 1798.

Ceea ce a fost pecetluit cu privire la „cele șapte tunete” în timpul vieții ei nu a constat pur și simplu în evenimentele viitoare reprezentate de „cele șapte tunete”, ci, mai ales, în faptul că „cele șapte tunete” arată că începutul Adventismului este în paralel cu sfârșitul Adventismului. „Cele șapte tunete” dezvăluie cea mai importantă regulă profetică necesară pentru înțelegerea Apocalipsei lui Isus Hristos și, totodată, dezvăluie un atribut al naturii și caracterului lui Dumnezeu, anume că El este începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor. Profeția identifică faptul că există o dezvoltare intenționată a adevărilor legate de natura și caracterul lui Dumnezeu.

Isus, atunci când este reprezentat ca „Leul din seminția lui Iuda”, simbolizează lucrarea pe care o împlinește, pe măsură ce descoperă adevărul într-un mod treptat și sistematic de-a lungul istoriei. El pecetluiește cuvântul profetic, până la momentul în care trebuie să fie înțeles. El pecetluiește și dezpecetluiește adevărul în scopul instruirii. Ca Palmoni, Isus este Numărătorul Minunat, Stăpânul timpului, care cârmuiește Istoria-Lui. Ca Alfa și Omega, El este, între altele, Stăpânul limbajului. Ca Leul din seminția lui Iuda, El este Cel care controlează când adevărul este descoperit oamenilor.

În Apocalipsa, capitolul întâi, după primele trei versete, Dumnezeirea este înfățișată ca fiind trei entități distincte.

Ioan către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har și pace vouă,

din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce are să vină;

și de la cele șapte Duhuri care sunt înaintea tronului Său;

Și de la Iisus Hristos, care este martorul credincios, cel întâi-născut dintre cei morți și stăpânitorul împăraților pământului. Apocalipsa 1:4, 5.

Introducerea ultimei cărți a Bibliei transmite în mod clar un salut către biserica lui Dumnezeu, identificându-i pe Tatăl, pe Duhul și pe Fiul. Încheierea Cuvântului lui Dumnezeu repetă începutul și, făcând astfel, subliniază importanța înțelegerii corecte a Dumnezeirii. Ea face aceasta pentru cei care vor fi Filadelfieni și vor alcătui numărul celor o sută patruzeci și patru de mii. Ei sunt poporul

legământului final, preînchipuit de-a lungul liniilor istoriei legământului. Acei martori, între alte adevăruri, stabilesc că Dumnezeu a căutat treptat să sporească cunoașterea naturii și caracterului Său de-a lungul istoriei profetice.

Cel mai mare simbol din Biblie al lipsei de cunoaștere a lui Dumnezeu din partea omului a fost Faraon, care reprezenta Egiptul, un simbol al întregii lumi și, prin urmare, al întregii omeniri. Acela piatră de hotar deschide procesul la începutul Israelului literal, când Dumnezeu căuta să-și facă cunoscut Numele. La sfârșitul Israelului literal, controversa cu privire la Numele lui Dumnezeu s-a repetat. La sfârșitul Israelului literal, Isus a marcat interacțiunea Sa cu iudeii, apelând la istoria lui David și folosind „regula primei mențiuni” pentru a reprezenta enunțul final privitor la orbirea laodiceană a iudeilor. Ei nu au putut înțelege ceea ce spunea El, căci nu cunoșteau regula Alfa și Omega și nici nu-L cunoșteau pe Alfa și Omega care stătea înaintea lor.

La începutul Israelului spiritual, controversa tipificată în istoria lui Moise își găsește o paralelă. Pe măsură ce Adventismul a parcurs istoria „zilelor din urmă”, au fost oferite multe prilejuri de a înțelege mai mult despre Alfa și Omega, întocmai cum a fost cazul cu Israelul antic. Va veni un moment, la sfârșitul Adventismului, când nu se vor mai pune întrebări, așa cum a fost în zilele lui Hristos.

Revenind la pasajul din Apocalipsa, capitolul întâi, vedem că harul și pacea sunt trimise de la Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, precum și de la cele șapte Duhuri și de la Isus. Dumnezeirea este prezentată drept Isus, cele șapte Duhuri și Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, permițându-ne astfel să cunoaștem că Tatăl este Cel care posedă caracteristicile exprimate prin „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine”. Aceste caracteristici reprezintă natura veșnică a lui Dumnezeu. El a existat întotdeauna, iar în versetele opt și nouă tocmai acest atribut este atribuit în mod clar lui Isus.

Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotputernicul. Eu, Ioan, fratele vostru și împreună-părtaș în strâmtorare, și în împărăția și în răbdarea lui Isus Hristos, mă aflam în insula numită Patmos, din pricina cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos. Am fost în Duhul în ziua Domnului și am auzit în urma mea un glas mare, ca de trâmbiță, care zicea: Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; și: Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia: la Efes, la Smirna, la Pergam, la Tiatira, la Sardes, la Filadelfia și la Laodiceea. Apocalipsa 1:8-11.

Cei care au o Biblie în care cuvintele lui Isus sunt tipărite cu roșu, știu că în versetele opt și unsprezece Cel care vorbește este Isus. În acele versete, Isus declară că El posedă aceeași natură veșnică, identică cu a Tatălui, atunci când Se identifică drept „Domnul, care este, care a fost și care vine”, iar El adaugă de asemenea că este „Atotputernicul”.

Cel dintâi lucru pe care îl spune Isus la începutul cărții Apocalipsei, cartea care declară că este Descoperirea lui Isus Hristos, este că El este Alfa și Omega, că și El este veșnic, așa cum este Tatăl, și că El este, de asemenea, Dumnezeu Atotputernic. Înșușirile naturii divine sunt chiar primele cuvinte rostite de Isus în cartea Apocalipsei. Aceste atribute constituie o piatră de poticnire pentru adventiștii care încă apără poziția originară cu privire la Dumnezeire. Ei cred că a existat un timp când Tatăl L-a născut pe Fiul Său.

Sfârșitul cărții Apocalipsei este în concordanță cu începutul cărții Apocalipsei.

A Doua Venire urmează după descrierea Dumnezeirii. În capitolul douăzeci și doi constatăm că sfârșitul cărții este în concordanță cu începutul cărții, iar versetul doisprezece se află în paralelism cu versetul șapte din capitolul întâi, prin referire la A Doua Venire.

Și, iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Fericiți sunt cei ce păzesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre prin porți în cetate. Căci afară sunt câinii, și vrăjitorii, și curvarii, și ucigașii, și închinătorii la idoli, și oricine iubește și săvârșește minciuna. Eu, Isus, am trimis îngerul Meu să vă mărturisească aceste lucruri în biserici. Eu sunt Rădăcina și Vlăstarul lui David, și Steaua strălucitoare de dimineată. Și Duhul și Mireasa zic: Vino. Și cel ce aude să zică: Vino. Și cel ce este însetat să vină. Și cine voiește, să ia fără plată apa vieții. Apocalipsa 22:12-17.

După ce face referire la A Doua Venire, Isus, ca în capitolul întâi din Apocalipsa, se identifică drept Alfa și Omega. Apoi adaugă distincția între cei care aveau să audă și cei care nu aveau să audă ceea ce a spus Duhul către biserici. El face trimitere la procesul de comunicare ilustrat în versetele unu până la trei din capitolul întâi, precizând că l-a trimis pe Gabriel cu mesajul la Ioan.

Apoi El revine la afirmația finală pe care a făcut-o Cărturarilor și Fariseilor, la sfârșitul Israelului antic. El unește ambele încheieri ale Israelului literal și ale Israelului spiritual, răspunzând în Apocalipsa, pentru cei din „zilele de pe urmă”, la ceea ce iudeii din „zilele lor de pe urmă” n-au putut înțelege. El spune că este rădăcina (începutul) și odrasla (sfârșitul) lui David. Tema despre David și Domnul său a fost ultima afirmație pe care Isus a făcut-o iudeilor certăreți, iar ea tipifică proclamarea finală pentru cei din zilele de pe urmă care, potrivit mesajului adresat bisericii din Filadelfia, pretind că sunt iudei, dar nu sunt.

Iată, pe cei din sinagoga Satanei, care spun că sunt iudei și nu sunt, ci mint, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și să cunoască că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste toată lumea, ca să-i încerce pe locuitorii pământului. Apocalipsa 3:9, 10.

Cei care se închină la picioarele sfinților sunt Adventiști laodiceeni care au fost vărsați din gura Domnului.

Crezi că aceia care se închină înaintea picioarelor sfântului (Apocalipsa 3:9) vor fi, în cele din urmă, mântuiți. Aici sunt nevoit să nu fiu de acord cu tine; căci Dumnezeu mi-a arătat că această categorie era alcătuită din adventiști de nume, care căzuseră de la credință și „L-au răstignit din nou pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și L-au expus unei rușini publice”. Iar în „ceasul ispitei”, care încă urmează să vină, spre a da pe față adevăratul caracter al fiecăruia, vor ști că sunt pierduți pentru totdeauna; și, copleșiți de chinul duhului, se vor pleca la picioarele sfântului. Cuvânt către Mica Turmă, 12.

Potrivit Bibliei și Duhului Profeției, cei care se închină la picioarele sfinților sunt membri ai sinagogii Satanei. Ei pretind că sunt iudei, dar nu sunt. Adventiștilor neprihăniți li se adresează

mesajul către biserica din Filadelfia. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt filadelfieni, iar iudeii care spun că sunt, dar nu sunt — sunt laodicieni. Există două clase de credincioși în „zilele de pe urmă”: cei o sută patruzeci și patru de mii și cei care sunt martiri. Doar două biserici din cele șapte nu primesc nicio muștrare. Una este Filadelfia, reprezentând pe cei care nu mor niciodată, iar cealaltă este Smirna, reprezentând martirii credincioși. Martirii și cei care nu mor, Smirna și Filadelfia, sunt singurele dintre cele șapte pentru care mesajul primit nu conține nicio condamnare. Totuși, ambele biserici au trebuit să se confrunte cu cei care pretindeau că sunt iudei, dar nu erau. Așa este, căci toți sunt membri ai aceleiași biserici în „zilele de pe urmă”, confruntându-se cu aceleași circumstanțe: o clasă sortită să mărturisească prin sângele lor, reprezentată de Moise pe Muntele Schimbării la Față, și cealaltă clasă reprezentată de Ilie, care nu a murit niciodată.

Iar îngerului Bisericii din Smirna scrie: Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a fost mort și este viu: Știi faptele tale, strâmtorarea și sărăcia ta (dar ești bogat); și știi hula celor ce zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt sinagoga Satanei. Nu te teme de nimic din cele ce vei avea să suferi: iată, diavolul va arunca pe unii dintre voi în temniță, ca să fiți încercați; și veți avea strâmtorare zece zile. Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții. Apocalipsa 2:8-10.

În timp ce Isus descrie împrejurările grave ale Bisericii din Smirna, El nu face decât o singură observație pozitivă când spune: „dar tu ești bogat”, contrastându-i astfel cu membrii sinagogii Satanei, care nu sunt bogați. Cei din Apocalipsă care sunt adventiști și cred că sunt bogați, dar nu sunt, sunt iudeii care spun că sunt iudei și nu sunt — căci sunt Adventiști de Ziua a Șaptea laodiceni.

La începutul cărții Apocalipsa, Dumnezeu este prezentată ca trei Persoane, iar la sfârșitul Apocalipsei sunt menționați în mod direct Isus și Duhul, dar nu și Tatăl. Nu are importanță, fiindcă principiul rând după rând, împreună cu acela potrivit căruia cel dintâi îl ilustrează pe cel de pe urmă, cere ca Tatăl să fie recunoscut în ultimele versete ale Apocalipsei, căci El este deja identificat ca fiind acolo în primele versete. Nu este altfel decât în Evanghelia după Ioan, capitolul întâi, unde Ioan nu-L identifică în mod direct pe Duhul, dar Duhul este înțeles ca fiind acolo, căci Duhul a fost acolo chiar prima dată când a fost scrisă expresia «la început». Mărturia evanghelică a lui Ioan din capitolul întâi începe cu aceeași expresie «la început».

„Începutul” este un simbol profetic și trebuie evaluat după reguli profetice, inclusiv principiul „linie după linie”. Începutul la Moise este începutul Evangheliei după Ioan, este începutul cărții Apocalipsei și este, de asemenea, sfârșitul Apocalipsei. Din acele patru linii, în două dintre ele sunt identificate toate cele trei Persoane ale trioului ceresc, iar într-o linie (Evanghelia după Ioan) Duhul ar putea lipsi, iar în a patra linie lipsește Tatăl; însă, puse împreună, toate cele trei Persoane Divine sunt reprezentate în toate cele patru linii.

Hristos a venit să-L facă cunoscut pe Tatăl, iar Duhul Sfânt a venit să-L facă cunoscut pe Fiul. Toți trei au adus jertfe veșnice. Tatăl a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe Iisus; Iisus a iubit atât de mult lumea, încât a consimțit să ia asupra Sa, pentru veșnicie, trupul celor pe care îi crease. Ce fel de dăruire este cuprinsă în actul prin care Creatorul alege să devină parte a creației Sale? A treia

Persoană a Dumnezeirii S-a dăruit pe Sine, căci a acceptat să locuiască în entitatea creată numită omenire, pentru întreaga veșnicie.

Probabil din acest motiv Duhul Sfânt este în mod repetat asociat cu simbolurile poporului lui Dumnezeu. El este Persoana Dumnezeirii care rămâne împreună cu creația umană. Prin urmare, în Scripturi, simbolurile Duhului Sfânt sunt, de cele mai multe ori, reprezentate printr-un simbol care poate reprezenta fie pe Duhul Sfânt, fie omenirea. La început, Duhul Se mișca pe deasupra apelor.

Și el mi-a zis: Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt popoare, mulțimi, neamuri și limbi. Apocalipsa 17:15.

Singura piesă de mobilier din sanctuarul ridicat de Moise care nu avea un tipar în mod specific detaliat pentru ca lucrătorii să-l urmeze a fost sfeșnicul cu șapte brațe. Sfeșnicul reprezintă uniunea umanității cu divinitatea. Din acest motiv, forma sfeșnicului a fost singurul element din sanctuar lăsat în seama oamenilor pentru a-și aduce contribuția. Cele șapte sfeșnice printre care umblă Hristos sunt identificate ca fiind cele șapte biserici, însă sfeșnicul era alimentat cu untdelemn, simbolizând Duhul Sfânt, iar fitilele lămpilor care susțineau flacăra pentru lumină erau confecționate din veșmintele albe de uzate ale preoților, simbolizând neprihănirea lui Hristos care strălucește ca lumina lumii. Poporul lui Dumnezeu este lumina lumii, dar acea lumină este alimentată numai de untdelemnul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este adesea asociat cu oamenii în descrierea Lui din Scripturi.

Și din scaunul de domnie ieșeau fulgere, tunete și glasuri; și înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Apocalipsa 4:5.

Aici, cele șapte lămpi sunt identificate drept „cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu”, însă ni se spune că cele șapte sfeșnice sunt cele șapte biserici.

Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna mea cea dreaptă și a celor șapte sfeșnice de aur. Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte biserici, iar cele șapte sfeșnice pe care le-ai văzut sunt cele șapte biserici. Apocalipsa 1:20.

Cele șapte sfeșnice sunt atât cele șapte Duhuri, cât și Biserica lui Dumnezeu.

Și am văzut, și iată, în mijlocul scaunului de domnie și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor, stătea un Miel ca înjunghiat, având șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise pe tot pământul. Apocalipsa 5:6.

Cele șapte coarne și cei șapte ochi sunt de asemenea Duhul Sfânt, care este trimis pe tot pământul, iar, odată botezat, un creștin este trimis pe tot pământul, căci el a fost botezat în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. În binecuvântarea rostită asupra martirilor crizei legii duminicale și asupra tuturor celor care au murit în credință în Israelul spiritual modern din 1844 încoace, Duhul este Cel care rostește elogiul funebru la înmormântarea lor, când El spune: „Da”, „ei se pot odihni de ostenele lor”, căci El a fost acolo în timpul ostenelelor lor până când și-au dat viața.

Și am auzit un glas din cer zicându-mi: Scrie: Ferice de morții care mor în Domnul, de acum înainte; da, zice Duhul, ca să se odihnească de ostenele lor; și faptele lor îi urmează.

Apocalipsa 14:13.

Când luăm în considerare sfârșitul și începutul cărții Apocalipsei, începutul Bibliiei și începutul Evangheliei după Ioan, constatăm că toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii sunt reprezentate, deși prezența Tatălui este stabilită pe baza aplicării principiului «rând după rând». Fiul este acolo, identificându-Se drept Alfa și Omega.

Dacă recunoaștem că îmbinarea umanității cu divinitatea este o îmbinare a Duhului Sfânt cu omenirea, putem atunci înțelege de ce simbolurile Duhului Sfânt sunt legate laolaltă cu simbolurile omenirii. Cu această perspectivă în minte, ne întoarcem la cele două «la început» pe care le-am abordat atât de des.

La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul. Și pământul era pustiu și gol; și întunericul era peste fața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Geneza 1:1-4.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era dintru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. În El era viața; și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric; și întunericul nu a cuprins-o. Ioan 1:1-5.

Folosind acești doi martori ai „la început”, Dumnezeu-Cuvântul, Cel ce a făcut toate, a dat de asemenea viața Sa, căci „în El era viață”, iar viața Sa era „lumina” oamenilor. „Lumina” omului creat este dreptatea Creatorului. Dreptatea Creatorului este fitilul din lumânările din sanctuar.

Și i s-a dat să se îmbrace în in subțire, curat și alb: căci inul subțire este neprihănirea sfinților. Apocalipsa 19:18.

Untdelemnul care alimentează fitilul reprezintă lucrarea Duhului Sfânt în viața credinciosului. La început pământul era în întuneric și nu era lumină. Apoi Isus Și-a dat viața, viața care era în El, pentru ca să fie lumină pentru oameni.

Și toți locuitorii pământului i se vor închina, cei ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat de la întemeierea lumii. Apocalipsa 13:8.

Când Isus a ales să fie o jertfă pentru omenire, El Și-a dat viața pentru ca oamenii să aibă lumină. Așa cum este cazul în aceste două pasaje, ori de câte ori este introdusă lumina, aceasta produce două clase de închinători, reprezentate prin lumină și întuneric: copiii zilei sau copiii nopții.

Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, încât ziua aceea să vă surprindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei; noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. 1 Tesaloniceni 5:4, 5.

Când recunoaștem strânsa relație veșnică pe care Duhul Sfânt o are cu copiii zilei, putem înțelege de ce simbolurile atât ale copiilor lui Dumnezeu, cât și ale Duhului Sfânt sunt atât de strâns legate între ele. În ultimul pasaj din Apocalipsă, Îl vedem pe Isus ca Alfa și Omega, Îl vedem pe Tatăl prin aplicarea principiului rând după rând, iar Duhul Sfânt Își oferă ultima Sa reprezentare

simbolică, căci oamenii sfinți din vechime au vorbit fiind mânați de Duhul Sfânt. Prima Sa declarație despre Sine din Geneza Îl identifică mișcându-Se pe deasupra apelor, sau mișcându-Se asupra omenirii, iar ultima Sa referire la Sine este după cum urmează.

Și Duhul și Mireasa zic: Vino. Și cel ce aude să zică: Vino. Și cel ce este însetat să vină. Și oricine voiește, să ia apa vieții fără plată. Apocalipsa 22:17.

De la început până la sfârșit, Duhul Sfânt este arătat în legătură cu omenirea, căci fiii zilei reprezintă o îmbinare a divinității cu umanitatea. Pavel arată, la fel ca Isaia, că oamenii sunt vase, iar sfeșnicele din sanctuar aveau vase în care era așezat fitilul, iar untdelemnul se cobora în vase pentru a asigura combustibilul necesar manifestării luminii, care este neprihănirea lui Hristos. Noi suntem vasele Duhului Sfânt, a treia Persoană a Dumnezeirii, așa cum este identificată de la început până la sfârșit în Cuvântul lui Dumnezeu și așa cum este în mod clar identificată în scrierile Spiritului Profeției.

În cadrul soliei celui de-al doilea înger, care a fost împlinită la începutul Adventismului și la sfârșit, există două solii distincte: una pentru biserică și una pentru lume.